

da der dog ikke — i hvert Fald ikke foreløbigt — vilde ske nogen Forandring i hans Stilling?

Straks den næste Dag talte han med Hansine om Sagen.

Hun blev i første Øjeblik temmelig forskrækket. Hun havde i Stilhed haabet paa, at Emanuel i det mindste ikke i det første Aar vilde tale om at holde Bryllup; thi jo dybere hun havde set i sine nye Forhold, navnlig efter at der havde aabnet sig Udsigt til, at Veilbys store Præstepalæ vilde blive hendes fremtidige Hjem, des ængsteligere var hun bleven for, at hun ikke skulde kunne gøre Fyldest paa den Plads, hvorpaa hendes Giftermaal vilde stille hende. Men da hun saa', hvor glad og forhaabningsfuld Emanuel bestandig var, og hvor meget det var ham om at gøre at fremskynde Brylluppet, nænnede hun ikke at modsætte sig hans Ønske eller blot at forurolige ham med sine Bekymringer, og efter at ogsaa Forældrene var bleven raadspurgte, fastsloges det i et Familieraad, at Vielsen skulde finde Sted den sjette Oktober, der var Fredrik den syvendes Fødselsdag.

Men nu opstod der en lille Tvist, hvis Udfald man rundt om i Byen afventede i Spænding. Mens Hansine ønskede, at Brylluppet skulde foregaa i al Stilhed, var det Moderens Mening, at de skyldte